

Myndigheter, markägare och jägarorganisationer måste göra mer åt den illegala jakten

Den illegala jakten på stora rovdjur har länge varit ett allvarligt problem. För sex år sedan analyserade forskare, med hjälp av data från sändarforsedda djur, omfattningen av illegal jakt på varg, järv, lodjur och björn i Sverige. För varg stod konstaterad eller förmodad illegal jakt för ungefär hälften av dödsfallen, och för vuxna järvar mer än hälften! Även för lodjur och för björn i norra Sverige utgjorde den illegala jakten en stor del av dödligheten. Bland vuxna lodjur i norra Sverige berodde nära fyra femtedelar av dödsfallen på konstaterad eller förmodad illegal jakt!

Ökad vuxendödlighet har stor inverkan på djurarter som naturligt har låg vuxendödlighet och låg eller måttlig förökningstakt. De stora rovdjuren är exempel på sådana djurarter. Därför är det viktigt att vara försiktig med jakt på dessa arter. Och den illegala jakten är ett värre problem än den jakt som myndigheterna ger tillstånd till, eftersom den illegala jakten är så mycket svårare att förutsäga och begränsa. Dessutom inbegriper den illegala jakten ibland ett fruktansvärt djurplågeri, med jaktmetoder som kan vara helt väsensskilda från normal jakt.

Tyvärr finns det tecken på att problemet har förvärrats de senaste åren. Vargstammens nedgång med omkring 18 procent från 2014/15 till 2015/16 var en mycket kraftigare minskning än vad som kan förklaras av den jakt som myndigheterna tillåtit. Ett stort område i nordöstra Värmland, norra och västra Dalarna – som tidigare hört till kärnområdet för vargens utbredning i landet – har tömts på vargrevir. Även järvstammens kraftiga minskning, från cirka 750 järvar år 2012 till bara cirka 500 järvar i fjol, tyder på ökad illegal jakt.

ALLA MÅSTE HJÄLPAS ÅT att bekämpa det otyg som den illegala jakten är. Svenska Rovdjursföreningen drar sitt strå till stacken genom att uppmärksamma problemet, genom att stimulera allmänhetens intresse för rovdjuren och därigenom minska acceptansen för illegal jakt, och genom att komma med förslag om hur samhället och näringar kan underlätta så att det ges plats även för rovdjuren i vår natur. Under våren har Rovdjursföreningen dessutom, tack vare en donation från en anonym värmlänning, fått möjlighet att utlysa en belöning på 100 000 kr till den eller dem som lämnar uppgifter om illegal jakt på varg,

björn, lo eller järv, någonstans i Sverige, som leder fram till fällande dom.

Myndigheterna måste öka insatserna för att komma till rätta med problemet. Glädjande nog har viktiga polistillslag gjorts det senaste året då misstänkta tjuvjägare kunnat gripas. Men den allra mesta illegala jakten sker i det fördolda och upptäcks aldrig.

En allvarlig brist är att vi i Sverige inte har någon fungerande jaktillsyn. Det skulle behövas en särskild statlig fältorganisation som kan utföra sådan tillsyn, gärna med Statens Naturoppsyn i Norge som förebild. Höj den statliga jaktvårdsavgiften (jaktkortet) med 200 kr, så får staten in 60 miljoner om året, det skulle vara en bra stomme för att finansiera den tillsynsorganisation som behövs. Därutöver kan bland annat omfördelning göras av en del medel som länsstyrelserna använder idag.

Markägare som upplåter jakt måste agera kraftfullt och utesluta personer som upptäcks bedriva illegal jakt eller använda förbjudna fångstredskap (fällor) på deras marker.

JÄGARORGANISATIONERNA MÅSTE OCKSÅ göra mer för att komma till rätta med den illegala jakten. De måste se över vilka (dubbla) budskap de ger till sina medlemmar och sympatisörer. Även om deras företrädare tar avstånd från illegal jakt, så säger de alltför ofta i nästa andetag att den illegala jakten kan förklaras eller förstås utifrån att rovdjurspolitiken inte är tillräckligt anpassad efter deras önskemål. För personer som är beredda att begå jaktbrott kan den argumentationen skapa eller förstärka en motivation till att begå sådana brott. Alla aktörer som vill bli uppfattade som seriösa i rovdjursdebatten måste undvika att argumentera på det sättet.

Den stora jägarorganisationen, Svenska Jägareförbundet, har också stora ekonomiska resurser. Kan inte de liksom Rovdjursföreningen utlysa en belöning för uppgifter som leder till att någon som begått jaktbrott mot stora rovdjur blir dömd? Det skulle vara en bra signal om att de menar allvar med sitt avståndstagande från illegal jakt.

TORBJÖRN NILSSON
ORDFÖRANDE

Våra Rovdjur
ges ut av
Svenska Rovdjursföreningen
till medlemmar och
prenumeranter
fyra gånger/år

Organisation
Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
E-post: info@rovdjur.se
Telefon: 08-441 41 17
Hemsida: www.rovdjur.se

**Medlemsavgift
och prenumeration**
325 kr, familjemedlem 40 kr,
betalas till bg 5509-3876
eller pg 149 42-7.
För boende utomlands
tillkommer 100 kr i porto.

Adressändring
medlemsregister@rovdjur.se

**Redaktör
och ansvarig utgivare**
Tatjana Kontio
Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
08-441 41 17, 0736-19 72 59
tatjana.kontio@rovdjur.se

Redaktionskommitté
Anders Bjärvall
Björn Ljunggren
Carl-Gustaf Rosén
Hans Ring
Lina Ricklund
Lise-Lotte Norin

Medverkan
med material i tidningen sker
på ideell basis. Våra Rovdjur
redigerar materialet i samråd
med medverkande och väljer
publiceringstillfälle.
Välkommen med text- och
bildbidrag!
Ett urval av materialet i
tidningen läggs även ut på vår
hemsida, efter föreningens
överenskommelse med
författare och fotografer.

Manusstopp
Våra Rovdjur nr 3/2017:
4 augusti 2017

Upplaga
5 500 ex

Omslagsfoto:
Jan Nordström
Ungvarg i Bergslagen